

DAVID MACHALA

RASA JEDNOHO

NÁMĚSÍČNÍK

PROLOG

Dne 12. listopadu 1980 proletěla sonda Voyager 1 kolem Saturnova měsíce Titanu. Při své průletové fázi byl zachycen signál. Nepřirozený. Pravidelný. Opakující se.

Zdroj byl lokalizován 3017 km od měsíce Titanu – černá krychle, bez stopy původu. Odhad stáří cca 870 milionů let.

Data byla zaznamenána, uložena a odeslána k Zemi...

ZMĚNA PODSTATY

Pluji černotou samotného vesmíru, když se přede mnou zjeví jeden z nejkrásnějších objektů, jaké kdy mé smysly zaznamenaly. Jsem k němu neodolatelně váben. Planeta se v dálce jeví jako žlutý kotouč, obalený roztodivnými plyny v odstínech zlata, hnědé a místy i hluboké černé.

Nejvíce mě však očaruje její mohutná soustava prstenců. Jejich přítomnost je tak podmanivá, že jí nedokážu odolat. Pomalu se k tělesu přibližuji, vstřebávám majestátnost okamžiku a nechávám se vtáhnout do jeho tiché velkoleposti. Vplouvám do nejvzdálenějšího, zároveň však nejchabějšího prstence, tvořeného mikroskopickými částčkami prachu a ledu.

Jak postupně pronikám hlouběji, narážím na četné mezery, řídké i husté oblasti. Ty větší předěly nejsou dílem náhody, nýbrž výsledkem gravitačního působení objektů mnohem mohutnějších než pouhé kameny či balvany. Právě zde, na hranicích jednotlivých prstenců, se nacházejí toulavé menší měsíce.

Jejich nemilosrdná gravitace odtlačuje prachové částice a přeskupuje je do jiných prstencových drah, jako by celý tento systém byl neustále v pohybu, v tiché kosmické symfonii. Jakmile opustím prstencovou strukturu a vstoupím do atmosféry planety, zachvátí mě ohromná síla. Jsem přitahován k povrchu s intenzitou, jakou jsem dosud nepoznal.

Pod mračnými útvary začíná mé mlžné, energetické vzezření – složené z nekonečné palety barev – viditelně houstnout. Shluky atomů se přetvářejí, chemické prvky se uspořádávají a má dosud nehmotná podstata začíná tvrdnout.

Takové procesy mi nejsou cizí. Na mnoha planetách jsem zažil, jak jejich jádra, magnetická pole a gravitace podporují mou manifestaci. Každé planetární jádro reaguje s chemickým složením mé existence a nutí mě k částečné materializaci. Tato planeta je však jiná. Proměna zde probíhá děsivě rychle.

Jsem tím jevem natolik fascinován, že si ani neuvědomuji nebezpečí, jemuž se vystavuji. Sleduji s úžasem, jak se měním – jak doslova ožívám. Každým pohybem získávám hlubší, organičtější tvary: nohy, trup, ruce, obličej. Přesto jsem stále daleko od toho, co by se dalo nazvat humanoidní bytostí.

Ve chvíli, kdy dosedám na povrch, mé tělo ztvdne natolik, že se přede mnou rýsuje vlastní stín. Tehdy mě zachvátí panika. Vznesu se do vzduchu, avšak ne s lehkostí, na jakou jsem zvyklý. Kovová váha světa mě drtí, dovolí mi vystoupat jen několik desítek stop, kde zůstanu bezmocně viset. Z hrdla se mi dere zuřivý řev. Zvuk vytváří průhledné

vlny v okolním prostředí, děsivé a surové. Bojuji dál, snažím se opustit atmosféru této planety, ale neviditelná síla mě neúprosně stahuje zpět. Nakonec podlehnou. Špičky nohou se znovu dotknou země.

Ještě dlouhé minuty se pokouším vznést, ale jsem k povrchu přilepený. Tento svět mě sám odmítá pustit. Mé tělesné ztvárnění se postupně ustálí – stávám se bytostí s průsvitně žlutou kůží, skrze niž proniká ostré, planoucí světlo.

Obnažený najdu místo, kde mě chlad ze země nebude tak neúprosně mrazit do nohou. Sklíceně klesnu na kolena. Do dlaně naberu prašnou hlínu a hypnoticky na ni zírám celé hodiny, dokud žhavá hvězda této soustavy neschová za obzor. Přichází pomalu noc. Uvědomuji si, že volnost, kterou jsem měl, skončila. Ať chci, nebo ne, tento svět se stává mým novým domovem.

Najdu nedaleko vyhrátý kámen a proudění vlažného vzduchu z pukliny ve stěně, abych tu jako kamenná socha mohl vyčkat do rána. Když hvězda znovu vystoupí na horizont, odhalí mé nové proporce – typicky mužské, téměř dokonalé. Rozevřu pěst a vítr odnese zbytky hnědých zrnek. Vstanu a zamířím ke kaluži, abych poprvé spatřil tvář, kterou jsem po celý svůj život neměl.

Se zatajeným dechem sleduji, jak hladina vody odráží výraznou, plnou a vysoko posazenou tvář. Rysy jsou hrubé, téměř surové, avšak doplněné sytě červenými rty, které jim dodávají zvláštní rovnováhu. Všechny znaky mého obličejce spolu tvoří harmonický celek a jasné rudé oči připomínají nejvzácnější diamanty.

Po celou dobu, kdy jsem pozoroval své nové fyzické ztvárnění, jsem přemýšlel, co zde vlastně budu dělat. Jako živoucí energie jsem po věky putoval od jedné hvězdné soustavy ke druhé, zkoumal planety, měsíce a především samotný život. To vše však pro mě rázem skončilo.

Postavím se na nohy a rozhlédnu se po okolí. Prostředí nenabízí mnoho – jen špičaté útvary, připomínající stárnoucí, zkamenělé věže, trčící k obloze.

Nevím, kam se vydat, a tak se otáčím ke hvězdě na obzoru a vykračuji po zkamenělé cestě vstříc neznámu. Neustále mě pronásleduje myšlenka, že se už možná nikdy nevrátím do vesmíru. Miluji volnost mezihvězdného prostoru, bezbřehé putování sem a tam bez pout, která by mě svazovala. Spatřil jsem nespočet světů – některé nehostinné a pusté, jiné překypující vegetací a životem. Nikdy jsem nebyl součástí větší společnosti. Spoléhal jsem se výhradně sám na sebe, jako nezakrotný živel, který se nikomu nepodřizoval a nenechal si nic diktovat.

Znovu a znovu pohlížím na své nohy a ruce. Připadají mi nepřirozené, téměř cizí. Nedokážu pochopit, jak mohou bytosti, které jsem dříve potkával, žít uzavřené v tak křehké schránce. S každým krokem, kdy se má bosá chodidla dotýkají země, mě zaplavuje zvláštní stav mysli – tíživý, svíravý, přecházející až v utrpení.

Bolest mě nutí zastavit. Zvedám levou nohu a pohlížím na spodek chodidla. Tkáň je poraněná a krvácí. Ten pohled mě děsí. Nikdy předtím jsem nezažíval psychické procesy, které by ve mně vyvolávaly strach o vlastní existenci. Svou nerozvážností získávám živoucí stroj – tělo, o které se budu muset starat, chci, či nechci. Jinak zanikne. A to nechci.

Přesto se nedokážu smířit s představou, že vlastním tuto hmotnou schránku.

Myšlenky se mi stáčí k samotné planetě. Netuším, zda hostí nějaký život, protože atmosféra je hustá a nebylo možné určit, zda je jen dalším neúrodným světem, jimiž je vesmír doslova přeplněn. Přesto dýchám. Neudusím se. To samo o sobě naznačuje možnost existence života. A když k tomu připočítám přítomnost vody v kapalném skupenství – základního stavebního kamene všeho živého – existuje tu reálná šance, že se setkám s obyvateli tohoto světa.

V hloubi svého nitra však doufám, že to nebudou pouze jednoduché formy života. Nemám jinou možnost než tuto neúrodnou půdu prozkoumat. Chlad země prostupuje skrz má chodidla až vzhůru k temeni hlavy. V tuto chvíli se pro mě mění celá podstata existence.

Vyrážím vpřed, veden jen instinktem a setrvačností nově nabytého nástroje pohybu. Krajina přede mnou se zvedá a klesá v pomalých vlnách, jako kdyby sama planeta dýchala. Půda má barvu starého kovu, místy je popraskaná do geometrických obrazců, jinde hladká a lesklá, jako by byla kdysi roztavena a znovu ztuhla. Každý krok je těžký a vědomý. Hmota klade odpor, a přesto mě zároveň učí, jak v ní existovat.

Vzduch kolem mě se mění s každým kilometrem. Někdy je řídký a suchý, jindy těžký a nasycený jemným prachem, který se usazuje na kůži a vytváří matný povlak. Obloha v této lokaci není stálá. Její barva kolísá mezi vybledlou žlutí a temně černou, přičemž občasné pruhy světla připomínají vzdálené polární záře, přestože hvězda stojí vysoko a nemilosrdně. Přicházím do oblasti, kde se terén

náhle láme do hlubokých proláklín. Z jejich dna stoupá mlha, chladná a hustá, a přesto podivně světélkující. Vznáší se nízko nad zemí a reaguje na můj pohyb – rozestupuje se, víří a znovu se zavírá, má vlastní vůli. Když jí procházím, cítím slabé chvění v kostech, rezonanci, která nepatří ani tělu, ani planetě, ale něčemu mezi tím.

Přichází vítr. Ne nárazový, ale táhlý a hluboký, jako dlouhý výdech planety. Nese s sebou jemné krystalky, které cinkají o sebe i o mé tělo. Každý dotyk zanechává krátký záblesk světla, sotva patrný, a přesto znepokojivý. Místní klima mě svým dotekem neochlazuje ani nezahřívá – spíše mě obrušuje, zbavuje zbytků energie, které ke mně nepatří.

Krajina se postupně mění v rozlehlé pole kamenných útvarů. Vypadají jako zkamenělé vlny nebo kostry dávno mrtvých bytostí, ale obrovitých bytostí, což mi dává náznak populace této planety.

Mezi nimi panuje ticho, tak hutné, že mám pocit, že slyším vlastní existenci. Objevují se anomálie. Místa, kde se gravitace chová nestále. Kameny zde levitují několik centimetrů nad zemí, rotují a znovu klesají. Přisuzuji to zvláštní gravitační síle planety. Když do takové oblasti vstupuji, tělo mi ztěžkne a zároveň odlehčí. Každý krok je bojem mezi pádem a vzletem. Učím se rovnováze, kterou jsem nikdy nepotřeboval.

Nad obzorem se shromažďují mračna. Nehřmí, nesvítí. Jen se vrství, jedna hladina na druhé, až obloha potemní. Pak začíná padat déšť – nikoli voda, ale jemná kapalina s kovovým leskem. Dopadá na zem a okamžitě se vypařuje, když se dotýká mé kůže. Hmota se snaží proniknout dovnitř a pak ustupuje.

Putování pokračuje. Nohy bolí, kůže je citlivá a mysl unavená. Přesto jdu dál. Každý nový horizont slibuje odpověď, i když netuším, na jakou otázku. Planeta mě zkouší, ale zároveň přijímá. Nejsem tu vítán ani odmítán. Prostě tu jsem.

Ke konci dne se krajina otevírá do široké roviny. Povrch je hladký, téměř zrcadlový a odráží oblohu v deformovaných obrazech. Pokračuji v tichém putování, bez slov a bez cíle, jen s vědomím, že každý krok mě vzdaluje tomu, čím jsem byl, a přibližuje k tomu, čím se teprve stávám. Chlad přichází nenápadně. Neudeří náhle, ale pozvolna se zakusuje do těla. Planeta zkouší, jak dlouho vydržím. Vítr je ostřejší, těžší a nese s sebou jemné částice ledu, které se mi lepí na kůži. Každý nádech pálí. Každý výdech je delší než ten předchozí. Jako bych byl každou chvílí na jiné planetě, takové změny tu nastávají.

Chůze už není plynulá, mění se v těžké, nepravidelné kroky. Když se podívám dolů, vidím krev. Bosá chodidla jsou rozedřená, popraskaná a zbarvená temně rudými skvrnami, které se vpíjejí do studené půdy. Bolest už není ostrá – je tupá, všudypřítomná, vyčerpávající. Tělo si bere zpět kontrolu, kterou jsem mu nikdy nechtěl dát.

Krajina se rozmazává. Horizont se vlní a světlo slábne. Myšlenky se tříští. Každý další krok je rozhodnutí, které sotva dokážu učinit. Pak už není kroků. Klesám. Padám k zemi. Vědomí se vytrácí, zvuky se vzdalují a svět se uzavírá do tmy.